

[Kim Behnke]

herre-forhold mellem arbejdsgivere og arbejdstagere her i 1992. Sådan er virkeligheden jo ikke. I langt de fleste virksomheder taler man om tingene, og virksomhedens ledelse er da interesseret i, at det foregår på en anstændig måde, ellers ved man godt, at produktionen ikke kommer til at foregå på en ordentlig måde.

Hvad angår spørgsmålet om forpligtelser og ansvar i forbindelse med disse tilladelser, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at vi ikke ønsker med et direktiv eller et diktat at springe det forløb over, der er, hvor kommuner, amter og stat skal involveres. Det, vi ønsker, er, at man gennemfører det. Lad os som et tankeeksperiment sige, at der skal etableres tolv virksomheder i en af disse erhvervszoner. Så skal der i stedet for tolv sagsbehandlinger laves en enkelt én gang for alle for erhvervszonen, således at de tolv virksomheder, når de melder sig, ikke hver især skal opleve den lange proces med at få godkendelserne igennem.

Endelig sagde jeg, at da dette her jo kun skal køre frem til 1. januar 1995, håber jeg, at de, der sidder i kommuner, amter og i stat, og som har sagsbehandlingen, vil tage hinanden i hånden og sige: Vi har også en forpligtelse til, at dette her bliver en succes, og at det lykkes, og at man så prøver at speede behandlingstiden op og få processen til at gå lidt hurtigere. Det er det, der ligger i det. Der ligger ikke i det, at vi skal se bort fra miljøreglernes indhold, det er ikke tanken – heller ikke fra Fremskridtspartiets side.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jamen problemerne med ønsketænkning er jo, at de kan komme til at give nogle virkninger, som vi ikke kan leve med. Nu er det nok sådan, at der i virkeligheden næppe er tolv ens virksomheder, som vil slå sig ned i samme område, nemlig et erhvervszoneområde, og hvis det ikke er tolv ens virksomheder, der er tale om i det tankeeksperiment, som hr. Kim Behnke gjorde sig, så er de altså forskellige, og så kan man jo ikke lave et regelsæt for tolv virksomheder i det tænkte eksempel, som ikke er ens. Derfor ved vi ikke, hvilket regelsæt der skal til hvilken virksomhed, for de er jo vidt forskellige.

Det er dybt alvorlige spørgsmål, vi her taler om. Forskellige virksomheder skal have forskellige tilladelser til forskellige ting, og det kan man altså ikke lave på denne ønsketækningsmåde, som man vil gøre det.

Må jeg sige i samme åndedrag, at vi da ikke har noget ønske om lange sagsforhandlinger, der blokerer for, at nogen kan komme hurtigt i gang. Vi ville såmænd meget gerne også være med til, at man fandt nogle bedre sagsbehandlingstider, men det politiske liv er sådan indrettet, at det politiske skal involveres i en kommune og i et amt. Og det ved vi jo af erfaring kører langsomt.

Derfor frygter jeg så forfærdeligt denne model – nu stemmer jeg altså også imod den – men alligevel synes jeg, det er vigtigt at få afklaret ansvarsfordelingen, og ønsketænkningen må i hvert fald ud, for at man kan tale seriøst om, hvordan vi får lavet disse regler, så vi ikke risikerer, at nogen står med håret i postkassen og skal betale nogle store regninger efterfølgende. For så har det jo været et dyrt eksperiment.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Fru Lilli Gyldenkilde har nok ret i, at der næppe er 10 eller 12 ens virksomheder, der ønsker at etablere sig i den samme erhvervszone. Men lad mig billedligt sige: Vi har en godkendelsestrappe med 10 trin på. Så vedtager vi, at vi vil gå op til trin 8 på den stige. Vi vil ikke tage trin 9 og 10, hvor vi kommer op til de store petrokemiske industrier. Det vil sige, at alle virksomheder, der holder sig under det niveau – der kan være en arkitektvirksomhed med en tegnestue, som måske står til, at den ingen godkendelse skal have, som kan etablere sig, eller der kan være en maskinfabrik, som skal have godkendelse til trin 2 eller 3 på denne godkendelsestrappe, som så kan etablere sig – kan få svar med det samme, fordi man har lavet en sådan rammegodkendelse.

Men jeg kan selvfølgelig godt forstå fru Lilli Gyldenkilde lidt, for man har tit indtryk af, at det, der set fra SF's side er meget opportunt, er at kunne sidde og kigge den enkelte virksomhed i kortene og lave sagsbehandlingen på den, hvor vi siger: Lad os dog lave denne rammesagsbehandling og fastslå, at de virksomheder, der falder inden for rammen, kan få det grønne stempel med det samme.